

Čas hladu

Byl šedý soumrak a ve vysoko zasněženém lese hvízdala vichřice, přenášejíc závěje z místa na místo. Prudké závany větru rozmýčovaly oheň v úkrytu pod skalním převisem, kam se uchýlila skupinka lovců před nepřízní počasí.

Nad žhnoucími uhlíky se opékal kus masa a v kotlíku se vařila silná polévka, zatím co starší z lovců kontroloval výrobky svých mladých svěřenců. Učili se připravovat pasti a různé pomůcky potřebné k lovu. Už více než pět západů slunce pobývali ve zdejších lesích, mimo bezpečí oppida a tepla vyhřátých domů, aby se zdokonalili v umění lovu a přežití v drsné přírodě.

„Úroda letošní sklizně byla dobrá a zásoby na zimu jsou hojné. I dobytka je požehnaně, takže náš lid nebude trpět hladem a nouzí do té doby, než zase rozkvetou květy na pastvinách a polích. Za to patří dík našim bohům.“ - takto začal hovor statný Farran, zkušený lovec a bojovník.

„Je tomu tak už dlouho, co se našemu kmeni daří zajistit hojnost živobytí a vy mladí myslíte, že tomu tak bylo vždy. Nevíte už ani proč se jeden ze zimních měsíců jmenuje Úmor - pán hladu. Jenom starí bojovníci pamatují ještě zimu, kdy celý kmen trpěl velkým nedostatkem a lidé pomalu pomřeli hladem. A tehdy sedm lovců ztratilo život, když se pokusili ulovit zubra, který měl zachránit celou vesnici od smrti hladem.“

Mohu vám o tom vyprávět. Pochopíte, proč se tady všemu učíte a že i když už není skorem žádná naděje, musí být ještě vytrvalost.“

Farran rozdělil mezi chlapce porce jídla, přihodil dřevo na oheň a pokračoval ve vyprávění. Současně vyndal odkud si kousek opukového kamene a hrotem rydla z něj počal vytvarovávat kolečko. „Tenkrát byla úroda malá a i velký lov byl chudý. Naše vesnice byla od ostatních odříznuta sněhem a závějemi, takže se nedalo projít hřmícím průsmykem a brzy pocítila hlad. Poslední kus masa byl dávno sněden a v zásobních jámách už také bylo vidět dna. Na poradě starších se rozhodlo, že nejzdatnější muži vyjdou na lov. Osm bojovníků se vydalo na zaváté stezky.“

Celý den šli muži zasněženým lesem a ve vířícím sněhu nenašli jediné stopy zvěře a jejich vlastní hned za nimi vítr zasypával bílými vločkami. Na úspěchu lovu závisel osud jejich dětí a kolem nich byl jen sníh beze stop a jediným hlasem lesa byl hukot vichru a praskot stromů trhaných mrazem, který se nedal zadržet ani nejteplejšími oděvy. Nastal večer a muži byli nuceni najít úkryt v malé houštině, kde se kolem ohně chránili před větrem nesoucím studenou smrt.

Druhý den už sníh nepadal, ale dlouho trvalo než narazili na první stopy. Snadno z nich vyčetli, že je před nimi ohromný zubr, který se odtrhl od stáda a ve vánici ztratil cestu. Možná byl i raněný. S novou nadějí se vydali po stopě, ale druhý večer přišel dříve, než se mohli přiblížit zvířeti alespoň na dohled. Byli velmi unavení a proto se stalo, že jim v noci uhasl oheň. Tak po sněhové bouři přišla jasná, mrazivá a tichá noc a ráno byli dva z nich mrtví. Nezbylo než je pohřbit jen pod hromadu z větví a kamenů, protože do zmrzlé země se nedal vyhloubit řádný hrob. Vyhledali stopu zubra a po ní se vydali za možnou kořistí.

Pak ho konečně uviděli. Stál na břehu zamrzlé řeky a větril. Lovci se ukrývali za keři a opatrně se plížili sněhem, ale jeden z nich nevydržel dlouho napětí, povstal a vystřelil z luku bez většího rozmyslu, poranil šípem zubra na krku. Ten se dal na útěk přes řeku a lovci za ním. Na břehu našli stopy krve a mysleli, že kořist je jejich. Nedovedli myslet už na nic jiného než na maso, které jim nemůže uniknout a zapomněli, že v místech kde zubr běžel přes řeku, jsou teplé prameny. Na povrchu nebylo sice nic vidět pro sněhovou příkrývku, ale nad zřídly byl teplou vodou led nahlodán až na tenkou skořápku. Dva muži se v těch místech probořili a byli příliš slabí, než aby se mohli zachránit. Proud řeky strhl jejich těla pod led a nikdo je více nenašel. Po této nehodě se zbylí lovci rozhodli, že se pokusí dostat zpět do vesnice. Neměli už sílu k dalšímu stíhání. Jen nejmladší z nich, který ještě neměl jméno dospělého muže, zůstal na stopě. Jeho tělo bylo odolnější proti námaze a mrazu, proto mu dali skromné zbytky zásob, nejlepší zbraň a po svých vlastních stopách se dali na pochod zpět. Nikdo z nich však už do vesnice nedošel. Studená smrt je dohonila blízko hrobů prvních dvou a dodnes je na onom místě pět kamenných mohyl. Co se stalo potom, neví nikdo, protože mladý lovec ještě nikdy nevyprávěl tu poslední část příběhu. Ví se jen, že pátý den po odchodu z vesnice se vrátil zpět a vedl na provaze, který upletl ze šlahounů břečťanu, živého kulhajícího zubra. Oba došli z posledních sil. Neví se jak to dokázal, ale asi byl zubr vyčerpaný a proto nebyl tak divoký a zranění i ztráta krve udělali své. Tak se stalo, že ho mohl lovec přivést. Byla to vlastně jediná možnost, protože maso zabitého zvířete by neunesl ani malý kousek cesty. Snad znal nějaké tajné kouzlo, snad byl vyvoleným boha Herna, snad měl jen kousek štěstí. Nevím už ani kdo zabil zubra, ani kdo léčil mladého bojovníka z omrzlin, ale vím že maso z úlovku nám pomohlo přečkat nejkrutější část zimy a že onen lovec dostal tehdy jméno po své zvláštní kořisti - Chodící po břečťanu.“

Farran skončil své vyprávění a i opukové kolečko bylo hotové. Všichni se důkladně zabalili do kožešin a uložili se ke spánku. Zítra je čeká další učení a snad i první skutečný lov. Oblohou se přehnal už milióny mračen a čas se neúnavně řítí vpřed...

Byl šedý zimní soumrak. Pod skalním převisem seděl muž a přihazoval dřevo do ohně a klacíkem kreslil podivné obrazce do suchého písku a pojednou se ve světle plamenů objevilo malé opukové kolečko. Chvilí ho otáčel v dlani a aniž by znal příběh jeho vzniku, ukryl ho do kapsy maskáčové bundy.

Ronny